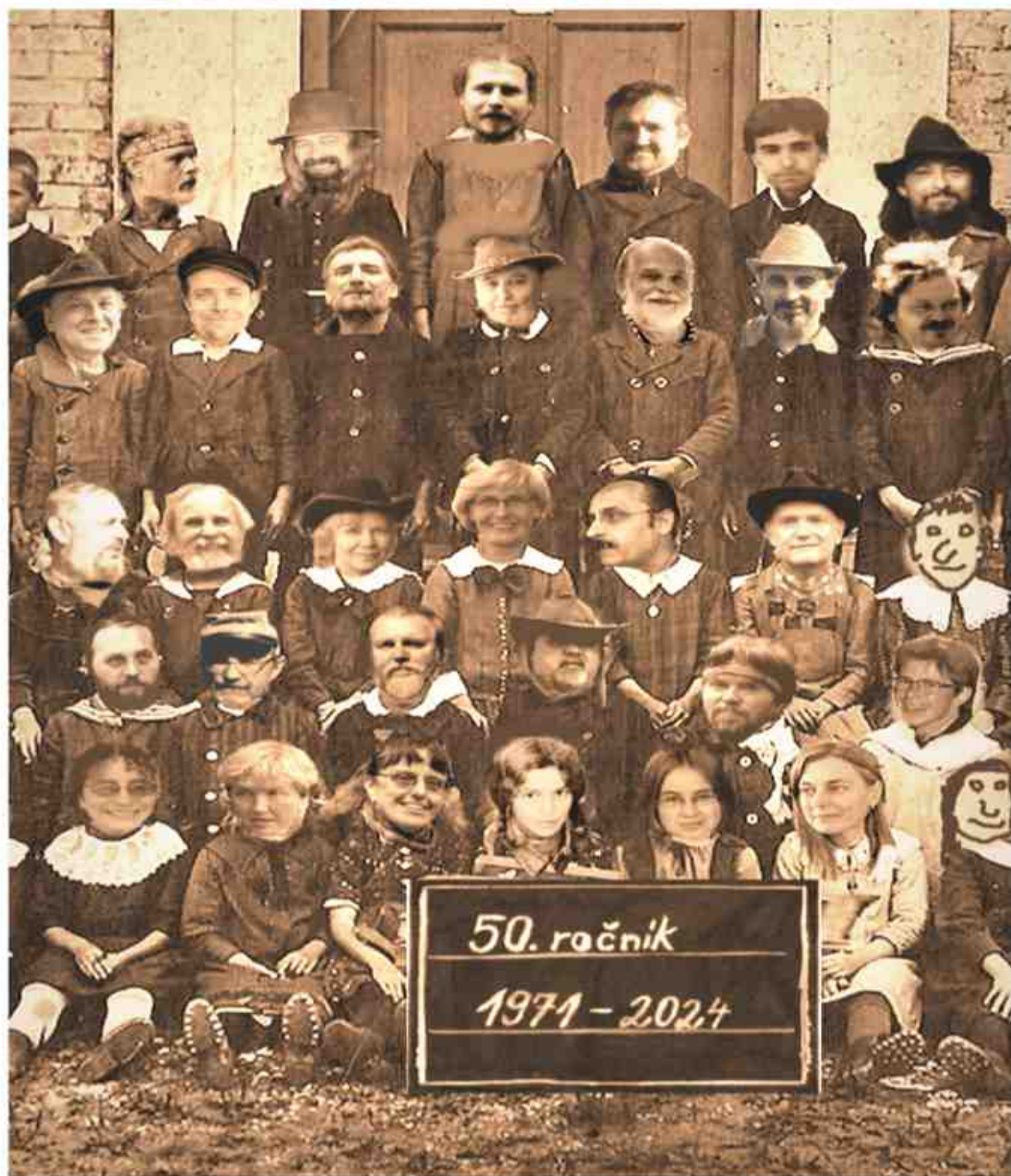

TRAPSAVEC

Sborník Literární Soutěže

Panděřina skříňka

„Co to máš v tom kufříku, Panděráku?“, pronese zvědavě zkušený tramp s přiléhavým jménem Zeus. Je už hodně odpolední pátek a stará parta se před chvílí sešla na plzeňském hlavním nádraží. Všichni nervózně vyhlíží svůj vlak. Čekají, jestli bude mít zpoždění stejně tak jako minulý týden.

„To by mě taky zajímalo s tím kufrem,“ přisadí si vedle stojící Zápalka. Bílé vlasy má stažené stříbrnou stuhou. „Jedem na víkendovej vandr a ty sebou taháš takovej hodobóžovej kufřík. To bude nějaký veliký překvapení.“

„No ani ne,“ pronese tiše Panděro.

„Tak proč to taháš,“ zeptá se Hlemýžď, plešatý tramp s výrazným nosem a zelenýma očima.

„To vám nemůžu říct.“

„Proč ne,“ vyzvídá dále Zeus.

„Prostě je to tak nějak tajný.“

„Nedělej Zagorku,“ přisadí si znovu Zeus.

„Nedělám, prostě v neděli odpoledne po čundru nepojedu zpět s vámi do Plzně, ale vezmu to směr Praha. Potřebuji tam něco doručit.“

„Nesmysl.“

„Chtěl jsem si ušetřit čas, a tak to blbec tahám sebou. U vás to vzbuzuje, vidím, velkou zvědavost.“

„To tedy ano,“ řeknou všichni současně. Nemohou své pohledy odtrhnout od leskle stříbrného kufříku.

Na nádraží s hlasitým skřípěním dorazí vlak. Tentokrát přijel bez zpoždění. Panděro nevědomky nahlas vydechne, když ho vlak vysvobodí od nepříjemných otázek. Ostatní trampové pokrčí rameny, popadnou svou bagáž a nahrnou se postupně do vlaku. Panděro hodí na záda usárnu a ke svému hrudníku pevně přitiskne tajemný kufřík.

Nepustí ho po celou cestu z ruky. Co kdyby náhodou.

Tak jako vždy se v lese setmí o něco dříve. Na kemp „U Titána“ rychle padne tma. Oheň již dávno hoří. Přesto hladově spolkně několik dalších polen. Jiskry, které vzlétnou k temnému nebi, na chvíli ozáří

vráscité tváře zkušených zálesáků. Pro dnešek je již dozpíváno, dojedeno a už se jen lehce pije a hodně povídá. Nebo je to obráceně?

Všichni celý večer nenápadně stácejí pohled pod Panděrovu začouzenou celtu. Tam se pod jeho až trapně světle modrým spacákem rýsuje hranatý obrys.

Hlemýžď to nevydrží a řekne:

„Panděro tak nás konečně přestaň napínat.“

„Já vám to říct nemohu. Opravdu.“

„Proč? Známe se snad půl století a teď před náma budeš mít najednou tajnosti.“

„To nejsou tajnosti.“

„A co to tedy je?“

„Nic. Prostě potřebuji někam něco donést. To je vše.“

„Ty pašuješ drogy? Zbraně?“, zeptá se Zápalka.

„Ne, to opravdu ne,“ zasměje se trochu nuceně Panděro.

„Tak pak nám to přeci můžeš říct,“ odpoví Zeus.

„Nemohu. Promiň Die. Slíbil jsem někomu, že o tom nebudu mluvit a vidím, že byla chyba brát to s sebou na čundr.“

„Ahá, takže tak to je. Je v tom někdo jiný. Ty jsi nám prostě nevěrný s nějakou jinou partou kamarádů?“

„Ne, to ne. Toho se bát opravdu nemusíte.“

„Tak co to je? Taháš na čundr záhadný kufřík a nechceš nám o něm nic říct. Promiň, ale naše zvědavost je opravdu obrovská.“

„Chápu a omlouvám se.“

„Ty máš snad novou ženskou, Panděro? Vždyť jak je to dlouho co Lenka – Afrodita - odešla...?“

„Ne!“

„Ženskou bys potřeboval jako sůl. Jak je to dlouho? Deset let?“

„Zápalko opatrně! Víš, že je to pro mě stále hodně citlivé téma.“

„Promiň, ale je to pravda. Všichni si o tom tady šuškáme dlouho.“

„Tak to je skvělé. A ne! Novou známost opravdu nemám. Stačí?“

„Nestačí. Řekneš nám konečně co tam je,“ řekne Hlemýžď.

„Ne. Nemůžu. Slíbil jsem to. Promiňte kamarádi.“

„Dozvíme se to vůbec někdy, co v tom zatraceném kufru máš?“

„Nevím. Nemůžu to slíbit, nezáleží to tak úplně na mně“

„A kam to do té zatracený Prahy vezeš? To nám říct můžeš?“

„To vám říct můžu, ale až na konci vandru.“

„Sakra. Pojdte změnit téma nebo mě vystřelí moje zvědavost až na měsíc. Z Panděráka zdá se nic nedostaneme, tak pojdme řešit něco jiného. Co třeba taková funkce prostaty snižující se s věkem,“ řekne vztekle a sarkasticky Zeus.

„Cože?“, ozve se Zápalka.

„Mě zajímá, co má v tom kufru!“ oboří se znovu Hlemýžď,

„Omlouvám se Slimejší, ale kdybych ti to řekl, tak tím poruším slib, a to bych vážně nerad.“

„Dobrá tedy. Jak znám Panděru, je zásadový jak minerální voda. Sliby drží a vždy na něj byl spoleh. To všichni víme a za ty roky ho opravdu dobře známe. Nemá cenu na něj takhle naléhat. Zkusíme na to chvíli nemyslet a ostatní poprosím o to samé,“ řekne Zeus. Napije se ze své plechové čutory, kde všichni za ty roky ví, že v ní nemá jen obyčejnou vodu. Pak jí podá Panděrovi. Ten se pomalu napije. Postupně jde čtóra z ruky do ruky a na kufřík se po chvíli skoro zapomene.

Řeší se ta slavná a mnohokrát omílaná funkce prostaty spolu s věkem.

U dohořívajícího ohně stále zůstává několik postav. Začne pršet a trampové nasadí svá nepromokavá ponča. Panděro se unaveně rozloučí a naučeným složitým pohybem se poskládá pod svoji záplatovanou celtu. Je unavený a převlékáním se neobtěžuje. Boty dá vedle ošlehané karimatky tak aby do nich nepršelo a zaleze rovnou do spacáku. Přes hluk kapek narážejících do celt je rychle slyšet jeho chrápání.

Tři páry očí pozorují obrys spícího Panděra. Mlčí. Je slyšet jen praskající oheň, kapky padající do nepříkrytého ešusu a chrápání, které připomíná startování nepromazané motorové pily.

„Nikdo se ani nehněte,“ zašeptá Zeus a pláštěnku si stáhne ještě více do obličeje. Zmizí za kruhem tmy, rýsované dohasínajícím ohněm. Zbylí trampové slyší jen šustění větví a kapky padající do nevymytého ešusu. Hlemýžď to nevydrží a ešus hodí pod lavičku.

Všichni napínají oči do narudlé tmy a poslouchají. Najednou Panděro zachroptí a otočí se na bok. Jeho specifický chrapot najednou přestane a všichni u ohně přestanou na chvíli dýchat. Minuty ubíhají. Oheň pod prudkým deštěm skoro vyhasne. Když se za nimi rozhrne křoví Zápalka vyjekne.

Blesk z temného nebe osvítlí promoklého Dia. V ruce třímá kovový Panděrův kufřík.

„Mám ho!“ vítězně šeptne Zeus. Rozprší se ještě víc. Všechny tři postavy si sesednou na jednu lavičku a rozprostřou nad sebou Diovu celtu.

„Ale neřekneme mu to jo?“ řekne Zápalka a přihodí nalámané větve do skoro vyhaslého ohně.

„Samozejmě,“ odpoví Zeus.

„Co když tam opravdu bude mít drogy nebo nějakou vražednou zbraň,“ řekne Hlemýžď.

„Nevěřím tomu. Panděráka znám dlouho. Spíš tam bude mít ty jeho pivní podtácky nebo co to sbírá,“ řekne Zeus a jeho vrásčitý obličej ozáří rozhořivší se oheň.

„Už nemluv a otevři to,“ řekne netrpělivě Zápalka.

„Dobrá, jdeme na to.“ Pronese Zeus a natočí si kufřík čelem k sobě. Zakleje. „Je tam číselný kód. Sakra.“

„Zkus jedna, dva, tři. Jak ho znám, tak to nebude nic složitého.“

„Nefunguje. To jsem už zkusil.“

„Počkej zkus 333. Má to přeci na batohu napsané.“

„Moment. Proč to má na tom jeho batohu vyšité. Co to znamená?“

„Netuším.“

„Myslím, že nám to i tenkrát vysvětloval, a souviselo to s tou jeho Afroditou. Nevím. On toho namluví. Asi jsem ho tenkrát dobře neposlouchal.“

„Já taky ne.“

„No já taky, ale v každém případě to zabralo.“

„Opravdu?“

„Ano. Kufřík je otevřen. Tajemství brzy bude odhaleno.“

„Die! Neprotahuj to a otevři to už!“

„Ano.“

Zeus pomalu vycvakne jeden a pak i druhý zámek. Odklopí sponu a kufřík pomalu otevře. Všechny tři postavy se nahnou dopředu. Oheň nyní hází dlouhé stíny. Uvnitř je tma. Zeus rozsvítí baterku. Jeho čelovka prořízne tmu a oči spatří, co je na dně Panděřiny skříňky.

„Co to je?“ řekne Zápalka.

„Nějaký notes,“ řekne Hlemýžď.

„Počkejte. Počkejte,“ řekne Zeus. „Víte, co to je?“

„Ne. Právě že ne,“ odpoví Zápalka.

„Já taky ne. Proč by se Panděro tahal s blbým starým notýskem na vandr,“ řekne Hlemýžď.

„Já asi tuším, co to je,“ řekne Zeus a vyndá notýsek ven z kufru. Kufru si nevšímá a ten spadne na zem do bahna. Blesk na chvíli oslní malý zápisník, na kterém vyniknou nějaké staré neznáme runy.

„Co je to za písmo?“

„Vypadá to jako arabština.“

„Je tam více jazyků. Koukněte!“ řekne Zeus a knížku otočí. Všichni až teď spatří český název a jméno které je povědomé.

Bob Peters.

„U svatého Kida. Vím, co to je. Vím moc dobře co to je,“ vykřikne nadšeně Zeus.

„A co?“

„Nikdy nevydaná knížka Josefa Peterky alias Boba Hurikána.“

„No nekecej.“

„Vypadá to tak. Podívejte.“ Zeus knížku znovu otočí. Mezi několika cizími nápisy je jeden malinký v češtině.

Zápisky z cest Boba Peterse.

„Jestli to nevíte tak Bob Peters je Bob Hurikán. Trampská legenda legend. Víme dobře, že kolem roku 1930 spolu s kamarádem uspořádal dobrodružnou pout' do Orientu. Dostali se pak dokonce až do Bagdádu. Později se vydal i na cestu za polární kruh. Myslím, že tenkrát jel přes Polsko, Finsko a dojel až do Laponska. Opravdu velký vandr, o kterém by spousty generací trampů chtěli něco vědět. Prý a údajně o té cestě napsal knihu, ale nikdy ji nevydal a v pozůstalosti se její rukopis nenašel.“

„Myslíš si...?“

„Ano. Zdá se, že to bude ona.“

„Jak k tomu Panděro přišel?“

„Absolutně netuším.“

„Možná to je přes tu jeho rozvětvenou rodinu.“

„Možná.“

„Rychle otevři ji, chci to vidět,“ řekne Zápalka a nakloní se nad vzácnou knížku. Diova baterka osvítí několik první stránek knížky. Jsou na nich výrazným psacím strojem napsané zápisky a vedle nich ručně psané poznámky. Několik fotek je ručně přilepeno ke stránkám. Je na nich vysoký, mladý, kudrnatý muž.

Jeho úsměv je i po těch desítkách let oslňující.

Blesk rychlostí světla prořízne atmosféru a o několik desítek metrů roztrhne borovici na padrt'. Zvuk hromu je ohlušující. Rázová vlna spolu s ozónem vyrazí trampům vzduch z plic. Vzduchem prolétnou třísky z roztrhané borovice. Zeus v nastalém konci světa zavravorá a malá knížka mu vypadne z rukou přímo do ohniště.

Oheň se neptá a okamžitě vzácný dar přijme. Knižka plná celuloidových fotek vzplane. Zeus skočí a snaží se holýma rukama knížku zachránit. Po několika dlouhých vteřinách se mu to nakonec povede. Popálí se, ale hořící knihu nakonec vyhodí ven z ohniště. Kniha dopadne do bahna vedle nohou v nezavázaných kanadách.

Všichni vzhlednou k té postavě.

Panděro pozoruje dohořívající knížku. Nikdo se ani nehne.

„Co jste to udělali?“ řekne po dlouhých vteřinách. Nikdo není schopen odpovědět.

„Tak teď už dobře víte, co jsem nesl v tom zatraceném kufříku. Jste spokojeni?“

Nikdo nic neřekne.

Liják zkrápí celou scénu. Po dlouhé době se Panděro pohne a pomalu si sbalí svoji celtu a spacák. Všechno pomalu a nacvičeně nastrká do svého batohu. Neřeší, že jsou věci mokré. Nikdo nic neřekne a nikdo se nepohne. Panděro vše dobalí bez jediného slova, nakonec se pomalu vztyčí. Nepřítomným pohledem přejede přes všechny zúčastněné. Jeho mohutná postava zmizí za kruhem tmy rýsované dohasínajícím ohněm.

Všichni se ještě dlouho po tom, co dělá oheň definitivně uhasí, dívají směrem kudy Panděro odešel.

V bahně na zemi doutnají ohořelé zbytky nikdy nevydané tramské knihy.

Table of Contents

[Panděřina skříňka](#)